

sygn. akt VII W 783/16

Dnia 26 stycznia 2017r

Sąd Rejonowy w Kaliszu w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu dnia 08.12.2016r., 26.01.2017r

sprawy H. P.

córki B. i Z. z d. P.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 15 listopada 2015 roku około godziny 17:00 w O. na ul. (...) H. P. wtargnęła na jezdnię na przejściu dla pieszych przed nadjeżdżający pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. M.

tj. o wykroczenie z art. 86§1 kw

1. uznaje obwinioną **H. P.** za winną zarzucanego jej czynu, z tą zmianą, że przyjmuje, iż obwiniona spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym- tj. wykroczenia z art. 86 §1 k.w. i za to na podstawie art. 86§1 kw w zw. z art. 39§1 i 2 kw wymierza obwinionej karę nagany,
2. zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt VII W 783/16

UZASADNIENIE

Obwiniona H. P. ma 82 lata. Jest wdową i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest emerytką z miesięcznym dochodem w wysokości 1950 zł. Nie była karana za wykroczenia drogowe.

(dowód: wyjaśnienia obwinionej k. 68, zapytanie o ukaranie k. 20)

W dniu 15 listopada 2015 r. w O. na ul. (...) obwiniona jako piesza poruszała się chodnikiem w kierunku przejścia dla pieszych trzymając w ręku rozłożony parasol. Około godziny 17.00 obwiniona doszła do przejścia dla pieszych spojrzała w lewo. Następnie weszła na jezdnię w chwili gdy pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez M. M. (2) znajdował się 38 metrów przed przejściem dla pieszych. Kierujący w momencie gdy zauważył pieszą podjął manewr hamowania. Uderzył pieszą przodem pojazdu w odległości około 1,5 metra od krawędzi jezdni. H. P. na skutek uderzenia została wrzucona na pokrywą komory silnika i uderzyła głową w szybę czołową na 1/3 jej wysokości. Pojazd w chwili wejścia obwinionej na przejście dla pieszych poruszał się z prędkością około 53 km/h. Kierujący nie miał możliwości uniknięcia wypadku. W chwili zdarzenia padał deszcz i było ciemno. W wyniku zdarzenia obwiniona doznała licznych obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionej k. 68, zeznania świadka M. M. (3) k. 69 - 70, M. S. k. 70, J. P. k.70, notatka urzędowa k. 1 - 2, materiał poglądowy k. 34 - 37, 92, opinia biegłego k. 30 - 38, 71 - 75, 105 - 111)

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Będąc słuchaną przed Sądem H. P. wyjaśniła, że w dniu 15 listopada 2015 r. szła sama do kościoła. Doszła do przejścia dla pieszych na ulicy (...) w O.. Stała przed przejściem spojrzała w lewą stronę i cofnęła się o dwa kroki, żeby nie pochłapały ją samochody. Zaprzeczyła, iż weszła na jezdnię. Podała, iż nic więcej nie pamięta.

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionej w zakresie w jakim podała, że nie weszła na jezdnię. Twierdzenia obwinionej w tym zakresie pozostają bowiem w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zwłaszcza z uznanymi za przekonujące i spójnymi zeznaniami świadków M. M. (3), M. S. i J. P.. Świadkowie podali, iż obwiniona weszła na jezdnię w obrębie przejścia dla pieszych na ulicy (...) zasłaniając się parasolką. Zeznania te pozostają zbieżne z opinią biegłego, który zrekonstruował w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy przebieg zdarzenia.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionej uznano za wiarygodne albowiem są zbieżne i korespondują z ustaleniami poczynionymi w niniejszej sprawie oraz z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy zwłaszcza materiałem poglądowym, notatką urzędową i notatką informacyjną.

Zeznania świadków M. M. (3), M. S. i J. P. uznano za wiarygodne albowiem wzajemnie się dopełniają i uzupełniają, stanowiły przy tym podstawę do ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie. Świadkowie wyczerpująco w swych zeznaniach opisali przebieg zdarzenia i jego poszczególne fazy, które mieli możliwość zaobserwować. Zeznania świadków korespondują z rzeczowym materiałem dowodowym. Zeznania są logiczne, tworzą chronologiczną całość. Sąd uznał zeznania złożone przez świadków za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację świadków dotyczącą przebiegu zdarzenia objętego wnioskiem.

Sąd uznał zeznania W. M. za nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności objętych wnioskiem albowiem świadek z uwagi na przebyty udar nie pamiętał żadnych okoliczności związanych z przebiegiem zdarzenia.

Sąd w pełni dał wiarę ustaleniom poczynionym w opiniach biegłego K. B., który w oparciu o dostępny rzeczowy i osobowy materiał dowodowy dokonał wszechstronnej analizy okoliczności i miejsca zdarzenia oraz postępowania uczestników którzy brali udział w zdarzeniu. W ocenie sądu opinie wydane przez biegłego, dokonane po analizie wszystkich dowodów zebranych w sprawie oraz oględzinach miejsca zdarzenia są rzetelne, jasne i sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. Należy zauważyć, iż biegły przy rekonstrukcji zdarzenia analizował okoliczności podane przez świadków, rzeczowy materiał dowodowy zebrany w sprawie oraz dokonał oględzin miejsca zdarzenia, a swoje stanowisko przedstawione w opinii konsekwentnie podtrzymał w trakcie rozprawy oraz w opinii uzupełniającej. Opinie pisemne i opinia ustna złożona na rozprawie sporządzona przez biegłego w oparciu o całość materiału dowodowego, sporządzone zostały w oparciu o specjalistyczną wiedzę w zakresie rekonstrukcji zdarzeń drogowych oraz mechanizmów ich powstania i wynikających z nich uszkodzeń i jako takie zasługują na uznanie ich za w pełni wiarygodne. Okoliczność, iż strona nie zgadza się z opinią nie przedstawiając żadnych merytorycznych argumentów negujących zawarte w niej ustalenia nie stanowi, zdaniem sądu, podstaw do kwestionowania wiarygodności opinii. Negowanie w przedmiotowej sprawie ustaleń poczynionych przez biegłego w opinii uzupełniającej jest tym bardziej niezrozumiałe, że obrońca jak sam oświadczył nie zapoznał się z jej treścią i wnosił o kolejną opinię na okoliczność winy oraz weryfikacji opinii biegłego bez znajomości jej treści. Żaden z w/w wniosków nie dał podstaw do zakwestionowania ustaleń poczynionych przez biegłego w oparciu o specjalistyczną wiedzę z zakresu ruchu drogowego.

Sąd uznał za wiarygodne dowody rzeczowe w postaci materiałów poglądowych, notatki urzędowej i notatki informacyjnej z miejsca zdarzenia oraz danych o karalności obwinionej albowiem zostały wykonane przez uprawnione osoby w zakresie ich uprawnień, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje :

Obwiniona H. P. wyczerpała ustawowe dyspozycje art. 86 § 1 k.w. albowiem w dniu 15 listopada 2015 r. w O. na ul. (...) około godz. 17.00 spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wtargnęła na jezdnię na przejściu dla pieszych przed nadjeżdżający pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. M. (3).

Art. 86 § 1 k.w. penalizuje zachowanie polegające na nie zachowaniu należytej ostrożności, powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie.(por. wyrok SN z 29.04.2003 r. III KK 61/03 LEX 77467)

Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dotyczy zarówno zasad skodyfikowanych w przepisach Prawa o ruchu drogowym jak i zawartych w regułach prakseologicznych bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym. Zgodnie z postanowieniami art. 14 ust 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym pieszym zabrania się wchodzenia na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych.

Obwiniona zatrzymała się przed przejściem dla pieszych i rozglądała się. Miała możliwość zauważyć nadjeżdżający pojazd i dostosować swoje zachowanie do zagrożenia jakim było wejście na jezdnię z uwzględnieniem pory dnia, widoczności oraz warunków atmosferycznych. Obwiniona weszła na przejście dla pieszych, kiedy nadjeżdżający pojazd kierowany przez M. M. (3) był około 38 metrów przed miejscem gdzie została potrącona. Kierujący nie miał możliwości skutecznego wykonania manewru hamowania i uniknięcia wypadku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy obwiniona wchodząc na jezdnię bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd nie zachowała szczególnej ostrożności i naruszyła przepisy art. 14 ust 1 pkt 1a prawa o ruchu drogowym, na skutek czego spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a tym samym wypełniła przedmiotowe znamiona zarzucanego jej wykroczenia.

Stronę podmiotową tego czynu stanowiła umyślność. Stopień społecznej szkodliwości czynu należało uznać za umiarkowany. Obwiniona godziła w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Przy wymiarze kary kierowano się dyrektywami zawartymi w art. 33 i 39 § 1 k.w. uwzględniając charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Wymierzona kara spełni rolę zapobiegawczą i wychowawczą w stosunku do samej obwinionej, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu kara nagany jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy.

Uwzględniając sytuację majątkową i wysokość dochodów obwinionej, Sąd uznał że uiszczenie przez niej kosztów postępowania będzie dla niej zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił obwinioną od ich zwrotu obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Marta Przybylska